

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΟΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Π. Χ. ΔΟΥΛΗΓΕΡΗΣ
ΑΡΧΙΜΑΝΑΡΙΤΗΣ

ΕΥΝΑΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΗΣ 12 ΜΗΝΟΝ
Απὸ τῆς 1 Ιανουαρίου ἕως 1 Ιουλίου
Ἑσπ. 6.—Ἑξ. 8.

ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΓΑΛΑΝΟΣ

Γραφεῖα «Ἀναπλάσεως» καὶ ἐκδόσεως τοῦ Χρυσόστομου οὐδὲς Φλέσσα, ἀριθ. 5, πλησίον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μιχαὴλ Γαλανοῦ Λόγοι ΕΞ.— Ἀποστολικὸν κήρυγμα Παναρέτου Χ. Δουληγέρη· Κλίσις καὶ ἐκλογὴ ἐπαγγέλιματος.— Ὁ Ῥαββῖνος Ἰσαὰκ πιστεύσας εἰς τὸν Χριστὸν καὶ χειροτονηθεὶς πρεσβύτερος τῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ Νικολάου Χ. Ἀμβράζη.— Εὐαγγελικὴ περικοπὴ τῆς Κυριακῆς 14ης Ἰανουαρίου.— Ἐρμηνευτικὴ παράφρασις τῶν Ἀπάντων τοῦ Μεγάλου Βασιλείου (Βιβλιοκρισίαι ὑπὸ Θεολόγου Κληρικῶν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως).— Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον.—Θεῖον κήρυγμα «Ἀναπλάσεως».

ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΓΑΛΑΝΟΥ

ΛΟΓΟΙ ΕΞ

(Ἑτανογραφημένοι)

Περὶ τοῦ διδύμου τοῦ κόσμου καὶ τοῦ διδύμου τοῦ Χριστοῦ. Ἦτοι περὶ τοῦ εἰ κἀμιν εἰς τὰ ἄνωμα, εἰς οἰκονομίας, εἰς κοινωνίας, εἰς φυλάς, εἰς κράτη, τὴν ἀνθρωπότητα, τὸ σύστημα τοῦ πλανημένου κόσμου, καὶ εἰ εἰς ὅλα αὐτὰ δίδει τὸ σύστημα τοῦ Χριστοῦ.

ΛΟΓΟΣ Α΄ (1)

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς εἶνε κατασκευαστὴς υγείας· ὅχι μόνον ψυχικῆς, ἀλλὰ καὶ σωματικῆς. Διότι σῶμα καὶ ψυχὴ ἐπηρέαζον τὸ ἓν τὸ ἄλλο. Ἡ ἱατρικὴ ἐπιστήμη πρὸ πολλοῦ ἀνεγνώρισε τὸν σφινὸν μεταξὺ τῶν σύνδεσμον, καὶ τὴν υγιεινὴν τῆς ψυχῆς ἔθεσεν ὡς ἓνα ἀπὸ τοὺς κυριωτέρους ὅρους τῆς υγιεινῆς τοῦ σώματος. Τοῦτο λοιπὸν κἀμιν τὸ σύστημα τοῦ Χριστοῦ. Διὰ τῆς ἀγνῆς καὶ καθαρᾶς ζωῆς τοῦ πνεύματος νεύωνται καὶ στερῶνται τοῦ σώματος τὴν ζωὴν.

Ἡ πίστις εἶνε δύναμις διὰ θεραπείαν· ἐπομένως εἶνε καὶ δύναμις πρὸς διατήρησιν υγείας. Ὁ δὲ ἀπόστολος Παῦλος βεβαιώνει ὅτι πολλοὶ γίνονται ἀρρωστοὶ καὶ ἀποθνήσκουν

πρόωρα, ἐπειδὴ μεταλαμβάνουν ἀναξίως (1. Κορινθ. ΙΑ΄. 30). Ἐπομένως, ὅταν ὁ χριστιανὸς ἀκολουθῇ πιστὰ τὸν νόμον τοῦ Χριστοῦ, διατηρεῖ τὴν υγείαν του καὶ παρατείνει τὴν ζωὴν του.

Καὶ τώρα ὡς ἔλθωμεν εἰς ἄλλα, τῶν ὁποίων τὴν ἀλήθειαν ὅλοι παραδέχονται, ἀπιστοὶ καὶ πιστοί.

Τὸ νὰ ᾔνῃ τις ὑπομονητικὸς, ἡμέρας, μακρόθυμος, γεμῆτος ἀπὸ γαλήνης καὶ εἰρήνης ψυχικῆς, κύριος τῶν νερῶν του, ἐλεύθερος ἀπὸ ἐξάψεως, καὶ παροξυσμῶν, καὶ βράσιν, καὶ κοχλιασμῶν παθῶν, θεωρεῖται ἐξόχως ὠφέλιμος εἰς τὴν υγείαν. Τὸ σύστημα λοιπὸν τοῦ Χριστοῦ κατεργάζεται τὸν ἄνθρωπον τοιοῦτον· τοῦ δίδει κράτος ἐπὶ τοῦ ἐκείνου τοῦ, καὶ τὸν κἀμιν ἀνώτερον ἀπὸ τὰ κεντήματα καὶ τὰ δαγκώματα τοῦ σαρκικοῦ ἔθους, ἀπὸ τὰς προσβολὰς καὶ τὰς πειράγματα τοῦ κόσμου, ἀπὸ τὴν φαγούραν τῶν ἀκαθάρτων καὶ μερμυδῶν τοῦ βίου, καὶ ἀπὸ τὰς θλιβερὰς περιπετείαις καὶ τὰ πρόσκαιρα ἀτυχήματα αὐτοῦ. Ὁ ἀληθινὸς χριστιανὸς ὁμοιάζει μὲ δένδρον βαθύτατα ριζωμένον εἰς τὰ ἔγκατα τῆς γῆς, δυνάμενον νὰ περιφρονῇ ὅλα τῶν ἀνέμων καὶ τῶν θιλλῶν τὴν βίαν, μὲ πολλὴν στερεώτατον καὶ δεξιὰ κυβερνημένον, αἰγούρον ὅτι δὲν θὰ νικηθῇ καὶ δὲν θὰ χαθῇ, μὲ ξύλον ἀσήπτον, μέσα εἰς τὸ ὅποιον κανεὶς σκώλης δὲν ἡμπορεῖ νὰ εἰσχωρήσῃ, διὰ νὰ τὸ φθείρῃ καὶ τὸ φάγῃ. Διὰ τοῦτο δὲ εἶνε δυνατὸς· δυνατὸς εἰς τὴν ψυχὴν, καὶ δυνατὸς εἰς τὸ σῶμα. Ἡ καθαρότης τῶν ἑσῶ διατηρεῖ ἀπρόσβλητα καὶ τὰ ἑξῶ. Ἡ υγιὴς ψυχὴ του, ἡ καλὴ, ἡ κανονικὴ καὶ ἀδιάτρακτα λειτουργοῦσα καρδιά του, ἡ πνευματικὴ χαρὰ, ἡτις πλημμυρεῖ ἐντὸς τοῦ, φέρουν μίαν ἰσορροπίαν καὶ υγείαν εἰς τὸ σῶμα του.

Θὰ εἴπῃ τις· καὶ εἶνε δυνατόν ἄνθρωπος, ἀφαιμένος μέσα εἰς τὸ ρεῦμα τῆς ζωῆς, νὰ μὴ ὑφίσταται τὴν φθοροποιὸν ἐπίδρασιν τῆς προσβολῆς τῶν κυμάτων του; Εἶνε δυνατόν ἄνθρωπος, φέρων σάρκα, νὰ μὴ πειράζεται ἀπὸ τὰ ἑσῶ καὶ ἀπὸ τὰ ἑξῶ, ἀπὸ τὸν ἐαυτὸν του καὶ ἀπὸ τὸν κόσμον, καὶ νὰ ἔχῃ πάντοτε ἐντὸς τοῦ καὶ πέρας τοῦ γαλήνην καὶ ἡσυχίαν;

(1) Συνέχεια ἐκ τοῦ ἀριθ. 138.

Ἀπαντῶν μοι ἡμεῖς χριστιανῶν ἐπέδειξαν ὅτι δύναται ὁ βασιλευμένος ἀπὸ τὸν Χριστὸν νὰ γείνη εἰς βαθμὴν τέλειον ἀνώτερος ἀπὸ τὸν θρόνον, ἀπὸ τὰ μίσση, ἀπὸ τοὺς ἐγωιστικούς ἐριθισμούς, ἀπὸ τοὺς σκέλους τῆς κοσμικῆς ματαιότητος, ἀπὸ τὰ κτυπήματα τῶν ὁρέων, ἀπὸ τὸν κοχλυσμὸν τῶν ἐλόγων ὁρμῶν, ἀπὸ τοὺς οἰστροὺς τῆς πλεονεξίας, ἀπὸ τὴν τυραννίαν τῆς φιλοπλουτίας, ἀπὸ τὰς στενοχωρίας τῆς πτωχείας, ἀπὸ τοὺς βουαισμούς τῶν πολυποικίλων βιοτικῶν μεριμνῶν. Καὶ ὅπου δὲ ἡ θλίψις τοὺς ἡγγίζειν, ἀλλὰ δὲν τοὺς κτείνει, διότι, διὰ Χριστοῦ Ἰησοῦ, ἦσαν μὲν ἐντὸς τοῦ βίου τοῦ κόσμου, ἔχει ὅμως διὰ τὴν σύστασιν ὅτι αὐτοῦ, ἀλλὰ διὰ τὴν κύριον ἐκείνην ἐπ' αὐτοῦ. Κατὰ τὴν ἱερὴν Χρυσόστομον ἡ ἀνθρώπινη φύσις ἔχει τὰς ἀδυναμίας τῆς, ἀλλ' ἡ κατὰ Χριστὸν προαίρεσις νικᾷ τὰς ἀδυναμίας τῆς φύσεως, εἰτε ἐκβάλλουσά ὅπως διόλου αὐτῆς, εἰτε κατὰ τὴν ἐξέγερσιν τῶν ἐπιβαλλομένων εἰς αὐτῆς. Ἰδοὺ λοιπὸν διατὶ ὁ χριστιανὸς ἐν μέτρῳ τοῦ κόσμου εἶναι νικητὴς τοῦ κόσμου. Ἰδοὺ διατὶ ἐπὶ τοῦ ἐν αὐτῷ ἀνθρώπινου ἐπιβάλλεται διὰ τοῦ ἐν αὐτῷ θεοῦ, τὸ ὅποιον εἰσάγει διὰ Χριστοῦ Ἰησοῦ. Ἰδοὺ διατὶ ὁ χριστιανός, περισσώτερον ὁ εἰς, ὀλιγώτερον ὁ ἄλλος, διατηρεῖ ἐντὸς τοῦ ψυχικῆν ἰσορροπίαν, ἀδιατάραχτον κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἐπὶ τὰς ἐκδοχὰς καὶ ἐξωθεν προσβολὰς, καὶ τοιοῦτοτρόπως, ἔχων ἀσφαλῆ τὴν ψυχὴν του, ἀσφαλίζει, ὅσον εἰς ἀνθρώπον εἶναι δυνατόν, καὶ κατὰ τῶν νόσων τὸ σῶμά του.

Ἰδιαιτέρως ἐπιτρέψατέ μοι, ἀγαπητοὶ ἀκροαταί, νὰ σᾶς ἀναφέρω καὶ νὰ ἐξάω τὴν εὐεργετικὴν ἐπιρροήν, τὴν ὅποιαν ἐξακαίει ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ ἀληθοῦς χριστιανοῦ ἡ πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον ἀγάπη του. Ἐν γένει ἡ ἀγάπη, ὅταν ὁ ἀγαπῶν κατέχη τὸν ἀγαπώμενον, τονώνει καὶ ζωογονεῖ. Χλωμὴ κόρη, ἀδύνατος, φιλάσθετος, σβύνουσα, παρουσάζεται ἐξαφὰς εὐχρους, ἀνθηρὰ, ἀκμάει, λάμπουσα. Ποῖον τὸ αἶτιον; Οὕτε τοῦ ἡλίου καταπότις, οὕτε σιδήρος, οὕτε χρυσοῦ, οὕτε ἄλλο τι τῶν παρόμοιων τονωτικῶν. Ἀλλὰ τί; Μία μυστηεῖα εὐτυχίας. Ἀγάπης ρεύμα. ἀναβλύζον ἀπὸ τὴν καρδίαν της, καὶ συναντῶμενον μὲ ἄλλο ρεύμα ἐισβάλλον εἰς αὐτήν ἐκ τῆς καρδίας τοῦ ἀγαπητοῦ της, ἐκκαίει τὸ θαῦμά του καὶ συντέλειε τὴν ἐξαιετὶν μεταμόρφωσιν.

Θελεῖτε νὰ σᾶς εἰπῶ καὶ ἄλλο παράδειγμα ἐκ τοῦ βίου τοῦ καθημερινοῦ; Εἰς τὰ ξίνα ἀνεχώρησεν ὁ σύζυγος, καὶ ἡ γυνὴ προσμένουσα ἐπὶ ἑτὴ ἐν πόλει τοῦ προσώπου του, εἶδε πολὺ πρὸ αὐτῆς νὰ σὺνῃ ἡ λάμψις τοῦ κήλλους της καὶ ν' ἀφαιρῶνται τὰ ῥόδα ἀπὸ τὰ μάγουλά της. Καὶ ὅμως ἡ νεότης ἦνθις καὶ πάλιν ἐπάνω τῶν, καὶ ὀλίγοι μῆνες ἠρκεῖσαν νὰ τῆς ἀποδώσουν ὅλην τὴν χάριν καὶ ὅλην τὴν γοητείαν της. Τί συνέτελεσε τὸ θαῦμα; Ὁ σύζυγος ἐπέστρεψε, καὶ τὸ ρεύμα τῆς ἀγάπης τῶν, ἐξογκώθην καὶ πάλιν εἰς τὴν συμβίωσιν, ἐξήγειρε κύματα εὐφροσύνης καὶ χαρᾶς, τὰ καὶ ὅρα τῶν ὁποίων ὕδατα, ποτίζοντα τὴν ψυχὴν, συνεπότησαν καὶ ἐξωγόνησαν θαυμασίως καὶ τὸ ἀτονῆσαν σῶμα.

Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, ἀγαπητοὶ ἀκροαταί, πολλάκις διερωτῆσε τὰ μυστήρια τῆς Χριστιανικῆς ἀγάπης μὲ τὰ φαινόμενα τῆς φυσικῆς ἀγάπης τῶν ἀνθρώπων. Τοῦτο θέλων

νὰ κέρω καὶ ἐγὼ ἐν τῷ μέτρῳ τῶν ἀσθενῶν μου δύναμαι, σᾶς εἶπα τὰ ἀνωτέρω, διὰ νὰ σᾶς κατὰ τὴν ψυχολογίαν, ἀπὸ γνωστὰς καὶ πρᾶγματι, ποῖον ἐπιρροὴν ἔχει διὰ τὴν σωματικὴν υγίαν τῶν Χριστιανῶν ἡ θερμαίνουσα καὶ δροσί-ζουσα αὐτοὺς ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον. Ἐάν ἡ ἀγάπη εἶναι ζωὴ, ἀλλ' ἡ χριστιανικὴ ἀγάπη εἶναι ζωὴ ὑψίστη. Ὅπου προβάλλει αὐτὴ, φεύγει ὁ θάνατος. ὅπου αὐτὴ διαχύνει τὸ ἔσμά της, ἡ ψυχὴ εὐρίσκειται εἰς αἰωνίαν ἀνοιξιν, τῆς ὁποίας τὰ εὐεργετήματα δὲν ἔμπορουν παρὰ νὰ κατὰλύσῃ καὶ τὸ σῶμα. Ἀγαπᾷ καὶ ἀγαπᾶται; Δὲν ὑπάρχει ὑπερκατώτερον φάρμακον, διὰ νὰ φυλαχθῇ ἡ ἀσθενεία. Μήπως πολλάκις καὶ ἱατροὶ δὲν ἐπαρέπυσαν ἀπηλπισμένους ἀλλέως νεανίας, ἐνεργήσαντες νὰ ἔλθῃ γύνουσα ἡ φῶς της πρὸ τῶν σκιασμένων ὀφθαλμῶν τῶν ἡ ἀγαπῶμένη τῆς καρδίας τῶν; Κατ' ἀνώτερον λοιπὸν λόγον ἡ υγία τοῦ σώματος στεραινεταί ἐκεῖ, ὅπου αἱ καρδίαι ἐμψοτίζονται ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ καὶ ὅλος ὁ βίος διέρχεται μὲ τὴν χάριν ἐκείνην καὶ τὴν εὐφροσύνην καὶ τὴν ζῶν, τὴν ὅποιαν διαχύνει ἀγάπη ἐνάνουσσα προσκαίρας καὶ αἰωνίως τὸν ἀνθρώπον πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὰ ἀναγεννημένα πλάσματά του.

Ἀλλὰ καὶ ἄλλος κερδίζει εἰς υγίαν ὅστις ζῇ ὑπὸ τὸ σῶστηκα τοῦ Χριστοῦ. Τί διαφυλάττει καὶ στεραινεταί τὴν υγίαν; Ἡ ἐγκράτεια, ἡ σωφροσύνη, καὶ ἡ τάξις τοῦ βίου. Ὁ Χριστιανὸς κατέχει τοὺς θρόνους τούτους. τοὺς κατέχει χάριν τῆς ψυχῆς του, ὁ δὲ Θεὸς ἐπεκτείνει τὰ εὐεργετήματα τῶν καὶ μέχρι τοῦ σώματος του. Ὁ Χριστιανὸς τὴν πολυφαγίαν τὴν ἀποστρέφεται, τὴν μέθην τὴν μισεῖ, τὰς ἀνηθικούς ἀποκλύσεις, τὰς ἀτόπους διασκεδάσεις, τὰς ἀταξίας τῆς νυκτὸς καὶ τῆς ἡμέρας, τὰς ψυχοκτόνους καὶ σωματοκτόνους, τὰς βδελύσσεται καὶ τὰς ἀντιτάζει.

Τί δὲ προέρχεται ἐκ τούτου; Ὅλοι τὸ γνωρίζομεν. Καὶ ὅταν βλέπωμεν ἡ ἀκούωμεν ὅτι κῆποιος διατηρεῖται καλὰ, ἂν καὶ ἦν προχωρημένης ἡλικίας, λέγομεν θέλοντες νὰ σημάνωμεν τὴν αἰτίαν, ὅτι ἔχῃσε τακτικὴν καὶ ἐγκρατὴ ζῶν, θέλει τις λοιπὸν νὰ προαγάγῃ καὶ νὰ ἐνισχύσῃ τὴν υγίαν τοῦ σώματος του; Ἀς προαγάγῃ καὶ ἂς ἐνισχύσῃ τὸ πνεῦμα τῆς χριστιανικῆς αἰσθάνσεως του. Διότι περισσοτέρα ζωὴ κατὰ Χριστὸν εἶναι καὶ υγία περισσότερο, ἔχει μόνον ψυχῆς υγία, ἀλλὰ καὶ σώματος.

Καὶ ἡδὴ ἂς κάμωμεν τὴν σύγκρισιν ἐπὶ ἐνὸς ἄλλου σημείου. Ἀς ἐξετάσωμεν δηλαδὴ ἐν ὧραις ἀσθενειῶν ποῖος εἶναι περισσώτερον ὠφελιμὸς, ἐάν ὁ ζῶν κατὰ τὰς ματαιότητας τοῦ κόσμου, ἢ ὅστις ζῇ σύμφωνα μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ.

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ ΓΙΑΝΑΡΕΤΟΥ Χ. ΔΟΥΛΗΓΕΡΗ ΚΑΙΣΙΣ ΚΑΙ ΕΚΛΟΓΗ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΟΣ

Ἀγαπητοὶ ἀναγνώσταί,
Ὅπως ἕκαστον μέλος τοῦ ἡμετέρου σώματος ἐργάζεται ἰδιαιτέρως ἐργασίαν καὶ ἡ ἐργασία αὐτοῦ συντελεῖ εἰς τὴν

ὠφελείαν καὶ συντήρησιν τοῦ ἑαυτοῦ σώματος, οὕτω πῶς καὶ ἕκαστον μέλος τῆς κοινωνίας, πᾶς ἀνθρώπος ἐκτελεῖ μίαν ὁρισμένην ὁπηρεσίαν, ἔχει ὁρισμένον ἐπάγγελμα, τὸ ὅποιον καὶ τὸν ἑαυτοῦ τοῦ καὶ τὴν κοινωνίαν ὠφελεῖ καὶ εὐεργετεῖ.

Εἰς ἕκαστον τῶν μελῶν τοῦ σώματος εἶναι φυσικῶς ὀρισμένη ἡ ἐργασία καὶ ἰσχυρὸς δὲν δύναται νὰ γίνῃ ἐλευθερία ἐκλογῆς ἢ ἐναλλαγῆς ὁπηρεσίας. οἱ πόδες δηλονότι δὲν δύναται νὰ γίνωσι κεφαλὴ καὶ νὰ σκέπτονται, ἡ δὲ κεφαλὴ νὰ γίνῃ ποὺς καὶ νὰ περιπατῇ. Εἰς τὰ μέλη ὅμως τῆς κοινωνίας, εἰς ἐν δηλονότι ἕκαστον αἰτομον, δὲν εἶναι ἐκ φύσεως καὶ ἀναποδράστου ἀνάγκης ὁρισμένη καὶ ἐπιβεβλημένη ἐπαγγελματικὴ ἐργασία οὐδὲ ἀδύνατος ἡ ἐναλλαγῆς τῆς ἐργασίας εἰς ἄλλαν ὁπηρεσίαν, αἱ ὁποῖαι δὲν ἀπαιτοῦσιν εἰδικὰς γνώσεις. Ἀλλ' ὅμως, ἵνα τις ἐκναποποιήσῃ καὶ τιμῇ τὴν ἑαυτοῦ καὶ τὴν κοινωνίαν ὠφελήσῃ, πρέπει νὰ κέρη ἐκλογὴν ἐπαγγέλματος, τὸ ὅποιον νὰ ἔχῃ τὰ μέσα καὶ ἐπαρκῶς νὰ σπουδασῇ καὶ εὐσυνειδήτως νὰ ἐκασκήσῃ, ἡ ἐκλογὴ δὲ νὰ γίνῃ ἀνεξέλιχτος τινος ἐπηρροασμοῦ ἢ ἐσωτερικοῦ τινος πάθους, ἀλλὰ μόνον ὅπου αἰσθάνεται ἐσωτερικὴν κλίσιν, ὁρμώμενος ἐκ τῆς φυσικῆς του ιδιοφυίας.

Τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον λέγει, ὅτι ἕκαστος ἀνθρώπος ἔχει ἴδιον τάλαντον ἢ τάλαντα (1), λέγει ὅτι ὁ Θεὸς θὰ ζητήσῃ πολλὴν κερπὸν παρ' ἐκείνων, εἰς τοὺς ὁποίους ἔδωκε πολλὴν σπέρρον, καὶ ἐπὶ περισσώτερον παρ' ἐκείνων, εἰς οὓς περισσώτερον ἔδωκε Χάριν (2). Καὶ ὁ θεὸς Παῦλος ἐν τῇ Ἀποστολικῇ περικοπῇ τῆς ἐρχομένης Κυριακῆς μετὰ τὰ Φῶτα λέγει ὅτι: ἀνὴ ἐκάστῳ ἡμῶν ἐδόθη ἡ χάρις κατὰ τὸ μέτρον τῆς δωρεᾶς τοῦ Χριστοῦ καὶ αὐτὸς ἔδωκε τοὺς μὲν Ἀποστόλους, τοὺς δὲ Προφῆτας, τοὺς δὲ Εὐαγγελιστάς, τοὺς δὲ ποιμένας καὶ διδασκάλους πρὸς τὸν καθαρισμὸν τῶν ἁγίων, εἰς ἔργον δικαιοσύνης, εἰς οἰκοδομὴν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ (3).

Ἐπίσης καὶ πρὸς τὸν καταρτισμὸν καὶ τὴν διατήρησιν τοῦ κοινωνικοῦ σώματος ὑπὸ τὴν μᾶλλον ἐξωτερικὴν τοῦ ὅψιν ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους μὲ διαφόρους ἱκανότητάς καὶ ἰδιαιτέρας κλίσεις διὸ βλέπομεν, ὅτι τὸν μὲν τέρπει ὁ ὁδύρος καὶ τὰ ταξιδία τοῦ ἐμπορίου, τὸν δὲ ὁ σπράττωτικὸς παιάν, τὸν δὲ ἡ θαλασσοπολία, ἄλλους τέρπει ὁ φιλοσοφικὸς βίος, ἄλλους ὁ χειρωνακτικὸς καὶ τὰ ἐξῆς.

Ἰνα ὅμως ἐγκολπωθῇ πᾶς ἀνθρώπος τὸ ἀνάλογον τῆς κλίσεως τοῦ ἐπαγγέλματος καὶ πετάξῃ ὡς πτηνὸν εἰς τὰ αἰθέρια ὕψη τῆς ἐπιτυχούς ἐκτελέσεως τῶν καθηκόντων αὐτοῦ, πρέπει νὰ ἀφελθῇ ἑλεύθερος, πρέπει νὰ ἔχῃ τὰ πτερὰ τοῦ ἀβλαβῆ καὶ ἀκέραιου, ἐλεύθερου καὶ ἀπηλλαγμένου παντὸς βάρους δυναμένου νὰ ἐμποδίσῃ τὴν πτήσιν τοῦ ἀνθρώπου πρὸς ἐν ὕψιστον καὶ ἱερὸν καθήκον, τὸ ὅποιον θὰ ἐπιτελέσῃ πρὸς τὴν πνευματικὴν καὶ τὴν ὁλικὴν αὐτοῦ φύσιν καὶ συντήρησιν καὶ τὴν Κοινωνίαν διὰ τίνος ὁρισμένου ἐπαγγέλματος, τὸ ὅποιον θὰ ἀκολουθήσῃ κατὰ τὴν ἐν τῇ γῇ φιλοξενίαν του.

Ἐκλογὴν ἐπαγγέλματος ἀνάλογον πρὸς τὰ μέσα καὶ ἐσωτερικὴν του κλίσιν ὁ ἀνθρώπος δὲν δύναται νὰ κέρη κυρίως ἐνεκα δύο λόγων. τῆς πλεονεξίας, καὶ τῆς ματαιότητος ἢ ἀλαζονείας ἑαυτοῦ καὶ τῶν γονέων ἢ κηδεμόνων του. Πολλοὶ ἀνθρώποι φρόνιμοι πειρῶνται νὰ συμβιβάσῃ κατὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἐπαγγέλματος τὴν ἐσωτερικὴν κλίσιν μὲ τὸ κέρδος καὶ τὴν κοινωνικὴν ὑπόληψιν. ὀλιγίστοι ἐπαρχοῦσιν οἱ ἀποβλέποντες ἀποκλειστικῶς μόνον εἰς τὴν ἰδιοφυίαν τῶν τέκνων τῶν γονεῶν, διότι οἱ πλείστοι εἶναι μάταιοι καὶ φιλοκερδεῖς, κεραυνοδοιοῦνται διὰ τὸν τῶν τῶν δὲν αὐτοὶ ἦναι πολιτικὴ καὶ ὁ υἱὸς τῶν θέλει νὰ γίνῃ κτηνοτρόφος, ἢ ὅταν αὐτοὶ ἦναι ἔμποροι καὶ ὁ υἱὸς τῶν θέλει νὰ γίνῃ ἀπλὸς τεχνίτης εἴτε καὶ καλλιτέχνης.

Τὸ ὅλον σχεδὸν τῆς κατ' ἡμᾶς ἐποχῆς ἀποβλέπει δυστυχῶς εἰς τὴν ὕλην καὶ μόνον εἰς αὐτήν διὰ τοῦτο, προκειμένου περὶ ἐκλογῆς ἐπαγγέλματος, οὐδεὶς ἄλλος ἐμφιλοχωρεῖ ὑπολογισμὸς, εἰ μὴ ὁ τοῦ χρήματος μὲ πλάτῃ καὶ μελισσᾷ γὰς στόμα ἀκούομεν καθεκαστὴν νὰ λέγεται ἡ ἐκ τῶν ἔργων νὰ ἐξυπακούηται τὸ κινολογούμενον, « ποῦ βγαίνει παρὰς ».

Ἐκ τῶν αἰτίων τούτων βλέπομεν τὴν σωρείαν τῶν ἡθικῶν καὶ ὁλικῶν χρεωκοπιῶν. χρεωκοπεῖ ὁλικῶς ὁ ἀργέτης πατήρ ἵνα σπουδασῇ τὸν υἱὸν ὑψηλὸν ἐπάγγελμα διὰ κέρδος καὶ ὑπόληψιν. ἡ δὲ χρεωκοπία τοῦ υἱοῦ ἐλλείπει ἐσωτερικῆς μορφώσεως εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον διττή, ὁλικὴ καὶ ἡθικὴ, διότι παραβαίνει τὸ καθήκον σπανίως μὲν πρὸς ἀπληστον κερδοσκοπίαν καὶ εὐμάρειαν, συνθησάτα δὲ ὅπως ἀποφύγῃ τοὺς θύλακας τῆς πείνης.

Ἐκ τῶν ἰδίων αἰτίων καὶ ἐκαστηρίων γίνεται ἡ μεταλλαγή τῶν ἐπαγγελμάτων, ἐκ τῆς ὁποίας σχηματίζεται ὁ τυχοδιωκτικὸς κόσμος τῶν ποικίλων ἐπαγγελματιῶν καὶ θεσθηρῶν, οἵτινες καὶ τὴν ἰδίαν των δυστυχίαν δημιουργοῦσι καὶ τοῦ ἔθνους τὸν ἡθικὸν ὀργανισμὸν διὰ τοῦ ἰδιοτελοῦς των κομματισμοῦ διαφθερίζουσι. διότι ἡ ὑπεροπήδῃς τοῦ χάνδακος τῆς ἐδικτικῆς, τὴν ὅποιαν ἀπαιτεῖ ἕκαστη ἐργασία, ὡς ἀποτέλεσμα ἔχει τὸ κατρακύλισμα εἰς τὸν βυθὸν τῆς δυστυχίας, ἢ τῆς ἀσυνειδήσεως, ἢ συναμφοτέρων. Ὁ χερσὶνὰς δὲν δύναται νὰ ἐκναποποιήσῃ τὴν θέσιν τοῦ ἱερέως, οὔτε ὁ ἐπιστήμων τὴν θέσιν τοῦ τεχνίτου, οὔτε ὁ ἔμπορος τοῦ μουσικοῦ, ἢ ὁ τεχνίτης τοῦ ἐπιστήμονος, ἀλλ' ἕκαστος ὀφείλει νὰ πλῆρ' ὀνόν. ἐντὸς τῶν ὁδῶν τοῦ γνωστοῦ κήλου του, διότι ἄλλως καὶ αὐτὸς πνίγεται καὶ ἄλλους πνίγει.

Προκειμένου δὲ περὶ ἐκλογῆς σταδίου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξαρτῶνται τὰ κοινὰ συμφέροντα ἐνὸς ἔθνους, ἀπαιτεῖται καὶ κλησις ἐκ μέρους τοῦ ἔθνους βεβαιούσα τὴν πραγματικὴν ὑπαρξίν των ἀπαιτουμένων δι' ἕκαστον ἐπάγγελμα ἰδιαιτέρων προσόντων καὶ ἀσφαλίσεων τὴν ἐπιτυχὴ δράσιν. διότι ἐκ τῆς ἐσωτερικῆς κλίσεως τοῦ ἀτόμου, ἡ ὅποια ὡς ἐπὶ τὸ πάλυ δὲν εἶναι ἀμειγρῆς ἰδιότητος οὐδὲ ἀμειγρῆς τῆς ἐπιδράσεως τῆς ἐξωτερικῆς λάμψεως, ἐνὸς ὑψηλοῦ ἀξιώματος δὲν ἐκασφαλίζονται τὰ κοινὰ συμφέροντα.

Κατ' ἐξοχὴν δὲ ἡ δικαιοσύνη τοῦ θεοῦ λόγου καὶ τὰ ἱερὰ

(1) Ματθ. κε'. 15. (2) Λουκ. ιβ'. 48. (3) Ἐφεσ. δ'. 7. 11-13.

τικά ζήλωματα κατὰ τὴν ἱερὰν Γραφὴν καὶ τὸν στοιχειώδη νοῦν πρέπει νὰ διδῶνται εἰς τοὺς ἔχοντας κλίσιν καὶ κλήσιν, ἐταρμικὴν δηλονότι ἐσωτερικὴν διάθεσιν, ἔνθον ζῆλον μεμαρτυρημένον διὰ τῆς ἐξωτερικῆς κλήσεως, τὴν ὁποῖαν κάμνει ὁ Θεὸς εἴτε ἀπ' εὐθείας εἰς ἐξαιρετικὰς περιστάσεις καὶ ἐπὶ ἐξόντων ἱερῶν προσώπων, εἴτε διὰ τῆς ἐμπνεύσεως καὶ τῆς κοινῆς ἐκτιμήσεως τοῦ λαοῦ.

Τὴν κλίσιν μας, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, εἰς τὴν Διδασκαλίαν καὶ τὴν Ἱερaticὴν δικονομίαν μετὰ φόβου Θεοῦ καὶ πολλοῦ ἐνδοιασμοῦ νὰ ἀναφέρωμεν, διότι πιθανὸν νὰ ἀπατώμεθα ὑπὸ τῆς ἐπαρχίου φιλαυτίας καὶ νὰ θλωμεν νὰ διδάξωμεν ἄλλους, αὐτοὶ ἀδιδάκτοι ὄντες· ἐκτός λοιπὸν τῆς μαρτυρίας τῆς συνειδήσεώς μας πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἄνευ ἐκδασκαλοῦ καὶ ἡ κοινὴ μαρτυρία τῆς κοινωνίας, ἡ κλήσις δηλονότι. Ὅσον ὁμῶς ἀμαρτάνουσιν οἱ ἐξ ἐγωιστικῆς μανίας καὶ ἄνευ κλήσεως πραγματικῆς φιλοδοξούντες τὸ ὄνομα τοῦ ἡθικολόγου διδασκάλου, τοσοῦτον καὶ πλεονέκτον ἐνοχοὶ εἶναι οἱ ἔχοντες δύναμιν ἡθικὴν καὶ γλωσσικὴν, προφασίζόμενοι δὲ ὅτι δὲν ἔχουσιν τοιαύτην κλήσιν καὶ ἀποστολήν, διότι δὲν τοὺς ἐκάλεσεν ἀπ' εὐθείας ὁ Θεός. Οἱ τοιοῦτοι συνεργοῦσιν εἰς τὴν ἐπιπράττειν τοῦ κακοῦ, διότι ἀφίεται τὸ στήδιον ἑλευθερὸν εἰς τὴν ἰδιοτελείαν τῶν πονηρῶν, οἵτινες ἄνευ κλήσεως καὶ προσκλήσεως ἔμπορεύονται τὴν εὐαγγελίαν.

Ο ΡΑΒΒΙΝΟΣ ΙΣΑΑΚ Μ. ΠΙΣΤΕΥΣΑΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟΝ ΚΑΙ ΧΕΙΡΟΤΟΝΘΗΣ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ

πλήρης ἐνδιαφέροντος καὶ ποικίλων περιπετειῶν, καὶ Ἐκθεσις πασῶν τῶν Προφητειῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης περὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ Χ. ΑΜΒΡΑΖΗ
Καθηγητοῦ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ ἀριθ. 158).

— Καὶ τί λέγουσι πρὸς δικαιολογίαν τῆς ἀρνήσεώς των οἱ Ῥαββίνοι, ἀφ' οὗ μολογοῦσι τὰ θαύματα τοῦ Χριστοῦ ὡς γενόμενα;

— Πάλαι καὶ ἀνέστη. Ἄλλοι μὲν τῶν Ῥαββίνων λέγουσιν, ὅτι τὰ θαύματα ταῦτα ὁ Ἰησοῦς ἐτέλει δι' ἑαυτὸν διὰ τῆς ἐνέργειας τῶν πονηρῶν πνευμάτων, τὰ ὁποῖα εἶχεν εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἁλλοῦ ὁμῶς μυθολογοῦσιν, ὅτι δι' ἑαυτὸν ἔκρητον ὄνομα τοῦ Θεοῦ, δηλ. ἡ λέξις *Γεβρά*, ἐφυλάττετο ὑπὸ δύο λέοντων, ὃν γεγραμμένον ὑπὸ τοῦ Σολομῶντος, εἰς μὲν τινὰ τοῦ Ναοῦ· ὅτι δι' ἑαυτὸν ὁ Ἰησοῦς ἔμαθε τοῦτο, ὑπέκλειψεν τὸ ἀρρήτον ὄνομα, ἔφραεν αὐτὸ πάντοτε μετ' ἑαυτοῦ, καὶ οὕτω κατέστη ἱκανὸς νὰ τελεῖ τὰ μέγιστα ἐκείνα θαύματα, δυνάμει τῆς ἀποκρύφου ταύτης γνώσεως τοῦ ἀρρήτου ὀνόματος τοῦ Θεοῦ ... (1)

(1) Ὁρα Ἀλφ. Στούρτζα Ἐγγειρίδιον Ὁρθοῦ Χριστοῦ, σελ. 231 καὶ Grotius Traité de la vérité de la religion Chrétienne.

— Ἀληθῶς γελοῖα ταῦτα, εἶπεν ὁ Σεμουὴλ, καὶ γὰρ διὸν καὶ μωρῶν ἀξία ... Τὸ ζήτημα εἶναι νὰ ἀναφέρωσι ταῦτα αὐτοὶ οἱ σύγχρονοι τοῦ Μασσαίχ Ἰουδαῖοι· Ἀφοῦ αὐτοὶ τὰ ἀναφέρουσιν, σημαίνει, ὅτι τὰ εἶδον. Καὶ ἀφοῦ τὰ εἶδον, ἐγένοντο. Καὶ ἐξ τὰ ἀρνούνται ὅσον θέλουσι, καὶ ἐξ μυθολογῶσιν ὅσον θέλουσι ...

— Τὰ εἶδον, καί, τὰ εἶδον ὅλα τὰ θαύματα τοῦ Χριστοῦ οἱ σύγχρονοι αὐτοῦ Ἰουδαῖοι, καὶ ὁμῶς ἡ πονηρὰ αὐτῶν καρδιά τὰ ἀπέδωκεν ἢ εἰς τὴν ἐνέργειαν τῶν πονηρῶν πνευμάτων, ἢ εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὁμῶς καὶ ἡ μάκα καὶ ἡ ἄλλη σκέψις ἀποδεικνύεται ἀσύστατος καὶ μωρὰ ...

— Πῶς;

— Ἰδοὺ· τί ἐδίδασκεν ὁ Ἰησοῦς; τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Ἐδίδασκε καὶ προσεκάλεε ὅλους τοὺς ἀνθρώπους νὰ μετανοήσωσι, νὰ ἔλθωσιν εἰς τὸν Θεόν, νὰ ἐπιστῶσιν εἰλικρινῶς ἑαφ' ἑαυτοὺς· ἤμαρτον εἰς τὸν Οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν Σου ἰὼ καὶ νὰ σωθῶσιν. Ἐλεγεν, ὅτι τροφή αὐτοῦ ἦτο νὰ πράττῃ τὸ θέλημα τοῦ πατρὸς Αὐτοῦ Πατρὸς. Εἶναι δυνατόν λοιπὸν λογικῶς νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι ὁ Σατανᾶς τὸν ἐδοῦθε διὰ τῶν θαυμάτων, ἵνα πράττῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, καὶ ἵνα σώζωνται οἱ ἄνθρωποι ἐπιστρέφοντες πρὸς τὸν Θεόν, ἀφοῦ εἶναι γνωστὸν, ὅτι αὐτὸ τὸ ὄνομα Σατὰν σημαίνει ἀντικείμενος, ἐχθρὸς τοῦ Θεοῦ. Ἡ Περὶ τοῦ Χριστοῦ μετὰ βεβαίως, ὅτι τὴν ἰδίαν κατηγορίαν δὲν ἠσχύνθησαν νὰ ἐκσφενδονίσωσι κατὰ τοῦ Χριστοῦ αὐτοπροσώπως οἱ Γραμματεῖς, οἵτινες, διὰ τὰ καμνοὶ τοιαύτην κατηγορίαν, βεβαίως ἔβλεπον ἰδίους ὁμῶς τὰ θαύματα.

— Τί λέγει ἡ Μπερίθ Χαδεσά περὶ τούτου; ἠρώτησεν ὁ Σεμουὴλ ἀπορῶν.

— Ἰδοὺ, τί λέγει· «Καὶ οἱ γραμματεῖς οἱ ἀπὸ Ἱεροσολύμων καταβάντες ἔλεγον, ὅτι Βεελζεβοὺλ ἔχει, καί, ὅτι ἐν τῷ ἔρχοντι τῶν δαιμονίων ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια» καὶ προσκαλεσάμενος αὐτοὺς ἐν παραβολαῖς ἔλεγεν αὐτοῖς, Πῶς δύναται Σατανᾶς Σατανᾶν ἐκβάλλειν; καὶ ἐὰν βασιλεὺς ἐφ' ἑαυτὴν μερισθῇ, οὐ δύναται σταθῆναι ἢ βασιλεὺς ἐκείνη· καὶ εἰ ὁ Σατανᾶς ἀνάστη ἐφ' ἑαυτὸν καὶ μεμψισται, οὐ δύναται σταθῆναι, ἀλλὰ τέλος ἔχει» (1).

Ἀλλὰ καὶ τὸ ἄλλο, ὅπερ οἱ Φαρισαῖοι ἐμυθολογοῦν, εἶναι πολὺ βλάσφημον. Εἶλεν, ἔλεγον, τὸ ἀπόρητον ὄνομα τοῦ Θεοῦ, καὶ δι' αὐτοῦ ἐτέλει τὰ θαύματα. Δυσὸν ἥτερον. Τὸ μέγα ποῦτο ὄνομα τοῦ Θεοῦ ἡ μετεχειρίζετο πρὸς ἀγαθὸν σκοπὸν, ἢ πρὸς κακόν; Ἄν τὸ πρῶτον, εἶναι ἀληθῶς ὁ Μασσαίχ, ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ πεμφθεὶς πρὸς σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων. Ἄν τὸ δεύτερον, δὲν θὰ ἤθελεν ἐπιτρέψει Αὐτῷ ὁ Θεός νὰ μεταχειρίζεται πρὸς κακὸν σκοπὸν τὸ ἅγιον ὄνομα τοῦ καὶ ἐπομένως οὐδὲν θαῦμα θὰ ἦτο ἐν δυνάμει νὰ τελεῖται διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Θεοῦ. Βλέπετε λοιπὸν, Σεμουὴλ, εἶπον, ὅτι καὶ μυθολογῶσιν αὐτοὶ τῶν Ῥαββίνων μας εἰς οὐδὲν ἄλλο συντελοῦσιν ἢ εἰς τὴν βεβαίωσιν τῶν θαυμάτων τοῦ Χριστοῦ, ὧν τὴν ὑπαρξὴν δὲν ἠδυνήθησαν μὲν νὰ ἀρνήθωσιν, ἠθέλησαν ὁμῶς νὰ ἀποδώσωσιν εἰς ἄλλα αἰτίαι, τὰ ἐν κα-

(1) Μαρκ. Γ'. 22-28.

τόπιν τοῦ ἁλλοῦ μωρὰ καὶ γελοῖα, χάριν τῶν αἰσχροκερδῶν αὐτῶν συμφερόντων, καὶ τῆς πονηρίας τῶν καρδιῶν αὐτῶν.

— Τὸ βλέπω, εἶπε· Καλὸν καὶ τοῦτο· Ὁμολογῶ, ὅτι ἠγνόνουν, ὅτι οἱ Ῥαββίνοι αὐτοὶ καὶ τὰ Ταλμουδικὰ βιβλία τῶν Ἰουδαίων μαρτυροῦσι καὶ βεβαιοῦσι τὴν ὑπαρξὴν τῶν θαυμάτων τοῦ Χριστοῦ. Ἐὰν τὸ ἐγνώριζον, θὰ ἐφρόνουν ἄλλως πρὸ πολλοῦ, καὶ δὲν θὰ ἐκυματιζόμεν ὁ τλήμων ἐν τῇ ἀπιστίᾳ.

Ναί, εἶπον ἐγώ, αὐτὸ εἶναι ἀληθές. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἐξῆς εἶναι ἀξιοπαρατήρητον. Κατηγόρησαν τὰ θαύματα Αὐτοῦ, καὶ ἀπέρριψαν Αὐτόν, ὡς οἱ οἰκοδομοῦντες ἀπορρίπτουσι τοὺς ἀχρήστους εἰς τὴν οἰκοδομὴν λίθους, καὶ ὁμῶς αὐτός, ὁ ἐξουθενώμενος καὶ ἀπορρίψμενος λίθος, ἐγένετο ἀκρογωνιαίος λίθος καὶ τὸ ἱσχυρὸν καὶ ἀδιάσειστον θεμέλιον τῆς ἀνθρωπότητος, αὐτοὶ ὁμῶς οἱ ἀπορρίψαντες, πεσόντες ἐπὶ τὸν λίθον τούτον, συνέκρουσθησαν μετ' αὐτοῦ, συνετρίβησαν καὶ κατεστρέφησαν. Τὸ λέγει ὁ Ἰδοῦς, ὅπως καὶ ὁ Δαβὶδ καὶ ὁ Δανιὴλ.

Ποῦ λέγει αὐτὸ ὁ Μασσαίχ; ἠρώτησεν ὁ Σεμουὴλ.

— Ἰδοὺ, τῷ εἶπον.

Καὶ ἤνοιξα τὴν Καινὴν Διαθήκην, καὶ ἀνέγνων εἰς αὐτὸν τὰ ἐξῆς:

«Ἄλλην παραβολὴν ἀκούσατε. Ἀνθρώπος τις, ἦν οἰκοδόμος, ὅστις ἐφύτευεν ἀμπελῶνα, καὶ φραγμὸν αὐτῷ περιέθηκε, καὶ ὤρυεν ἐν αὐτῷ ληνόν, καὶ ὠκεδῶμηναι πόρον, καὶ ἐξέδοτο αὐτὸν γεωργοῖς, καὶ ἀπεδήμησεν. Ὅτε δὲ ἤγγισεν ὁ καιρὸς τῶν καρπῶν, ἀπέστειλε τοὺς δούλους αὐτοῦ πρὸς τοὺς γεωργοὺς λαβεῖν τοὺς καρποὺς αὐτοῦ καὶ λαβόντες οἱ γεωργοὶ τοὺς δούλους αὐτοῦ, ὃν μὲν ἔδειραν, ὃν δὲ ἀπέκτειναν, ὃν δὲ ἐλιθοβόλησαν πάλιν ἀπέστειλεν ἄλλους δούλους πλείονας τῶν πρώτων καὶ ἐποίησαν αὐτοῖς ὡσαύτως· ὕστερον δὲ ἀπέστειλε πρὸς αὐτοὺς τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ λέγων, ἐντραπήσονται τὸν Υἱόν μου. Οἱ δὲ γεωργοὶ ἰδόντες τὸν Υἱὸν εἶπον ἐν ἑαυτοῖς, Οὗτός ἐστιν ὁ κληρονόμος! Δεῦτε, ἀποκτείνωμεν αὐτόν, καὶ κατέσχωμεν τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ καὶ λαβόντες αὐτὸν ἐξέβαλον ἐξω τοῦ ἀμπελῶνος, καὶ ἀπέκτειναν. Ὅταν οὖν ἔλθῃ ὁ κύριος τοῦ ἀμπελῶνος, τί ποιήσει τοῖς γεωργοῖς ἐκείνοις; Λέγουσιν αὐτῷ, κακοὺς κακῶς ἀπολέσει αὐτούς, καὶ τὸν ἀμπελῶνα ἐκδόσεται ἄλλοις γεωργοῖς, οἵτινες ἀποδώσουσιν αὐτῷ τοὺς καρποὺς ἐν τοῖς καιροῖς αὐτῶν. Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς, οὐδέποτε ἀνέγνωτε ἐν ταῖς Γραφαῖς, «Λίθον, ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, ὅστις ἐγενήθη εἰς κεφαλὴν γωνίας. Παρὰ Κυρίου ἐγένετο αὕτη, καὶ ἐστὶ θαυμαστὴ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν»; Διὰ τοῦτο λέγω ὑμῖν, ὅτι ἀρβήσεται ἀπ' ὧν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, καὶ δοθήσεται ἔνθεν ποῖον οὐκ αὐτοῖς καρποὺς αὐτῆς. Καὶ ἐπὶ τῶν ἐπὶ τῶν λίθων ταύτων συνελθθήσεται ἐφ' ὃν ὁ κύριος στήσει τὸν λίθον αὐτόν» (1).

Φοβερὰ ταῦτα διὰ τὸ ἔθνος ἡμῶν ἀνέκραξεν ὁ Σεμουὴλ. Ἀλλ' εἰς ποίας Γραφὰς ἀναφέρεται ὁ Μασσαίχ, ὡς

(1) Ματθ. ΚΑ'. 33—45.

λίθος, ἀπορρίπτόμενος μὲν ὑπὸ τῶν οἰκοδομούντων, συντρίβων ὁμῶς τοὺς ἀπορρίπτοντας αὐτόν, καὶ γινόμενος ἀκρογωνιαίος λίθος;

— Ἀνοίξον, παρακαλῶ, τῷ εἶπον, τοὺς ψαλμοὺς τοῦ Δαβὶδ. Τί λέγουσιν οἱ στίχοι 22, 23, 24, 25 καὶ 26 τοῦ 101^{ου} ψαλμοῦ;

Καὶ ὁ Σεμουὴλ ἀνέγνω:

στίχ. 22. Ὁ λίθος, τὸν ὅποιον ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, οὗτος ἐγενεὶ κεφαλὴ γωνίας.

23. Παρὰ Κυρίου ἐγενεὶν αὕτη, καὶ ἐστὶ θαυμαστὴ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν.

24. Αὕτη εἶναι ἡ ἡμέρα, τὴν ὁποῖαν ἐκάμεν ὁ Κύριος. Ἀς ἀγαλλιασθῶμεν, καὶ ὡς εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ.

25. Ὁ Κύριε! σῶσον, δέομαι· Ὁ Κύριε! εὐδωσον δέομαι.

26. Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

— Μόνον ὁ Δαβὶδ ἀναφέρει περὶ τούτου, ἢ καὶ ἄλλος τις προφήτης;

— Ἀνοίξον, τῷ εἶπον, τὸ ΚΗ'. κεφ. τοῦ Ἠσαίου. Τί ἀναφέρεται εἰς τὸν Ἰθὺν στίχον αὐτοῦ;

Καὶ ὁ Σεμουὴλ εὐρὺν τὸ κεφάλαιον ἀνέγνω τὸν ἐξῆς στίχον:

— Διὰ τοῦτο οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός· Ἰδοὺ, ὁ ἐν τῇ Σιών θεμέλιον, λίθον, λίθον ἐκλεκτόν, ἐν τῷ ἀκρογωνιαίῳ, θεμέλιον ἀσφαλές. Ὁ πιστεύων ἐπ' αὐτόν δὲν θέλει κατασχυρῆθαι.

— Περιεργὸν! ἀνέκραξεν ὁ Σεμουὴλ· πῶς συμφωνοῦσιν ὅλοι οἱ προφῆται περὶ τοῦ Μασσαίχ! Ἄν καὶ ἤμασαν κατὰ διαφόρους ἐποχάς, εὐρίσκονται ὁμῶς εἰς πλήρη συμφωνίαν.

— Διότι, τῷ εἶπον, οἱ Προφῆται εἶναι ὄργανα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὅπερ εἶναι ἄχρονον καὶ αἰώνιον ὡς Πνεῦμα τοῦ αἰωνίου Θεοῦ. Ἐν ὧν Αὐτοῦ τὰ πάντα, καὶ παρελθόντα καὶ μέλλοντα, εἶναι παρόντα.

(ἀκολουθεῖ)

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΗ ΠΕΡΙΚΟΠΗ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΗΣ 14 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

(Ματθ. Δ'. 12—17)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἀκούσας ὁ Ἰησοῦς ὅτι ὁ Ἰωάννης παρεδόθη, ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Γαλιλαίαν. Καὶ καταλιπὼν τὴν Ναζαρέτ, ἐλθὼν κατέκησεν εἰς Καπερναοὺμ τὴν παραθαλάσσιαν, ἐν ὁποῖς Ζαβουλὸν καὶ Νεφθαλεὺμ, ἵνα πληρωθῇ τὸ ῥηθὲν διὰ Ἠσαίου τοῦ Προφήτου λέγοντος· γῆ ζαβουλων, καὶ γῆ νεφθαλειμ, ὁδὸν θηλάσσης, πέραν τοῦ Ἰορδάνου, Γαλιλαία τῶν ἰθύνων· ὁ λαὸς ὁ καθήμενος ἐν σκοταί, εἶδε φῶς μέγα, καὶ τοῖς καθήμε-

(1) Ὡς περὶ κατὰ τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἀνεγνώσθη τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Προδρόμου, κατὰ τὴν παρούσαν ἀναγινώσκειται τὸ εὐαγγέλιον τῆς Κυριακῆς μετὰ τὰ Φάτα.

μέ την όποιαν δύσ κατηχηται της Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. διδασκῶν τὴν ἱεράν Σύναξιν τοῦ Βασιλείου. ἡ. Ὁλλάνδης. δι. διελθόντες μὲν ἐπιστομίας τὴν ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Γ. Γ. Κωνσταντίνου κατηχητοῦ γεννημένην περὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν καὶ ἀνθρώπων εὐρισκομένων πόντων τοῦ Μεγ. Βασιλείου. ὡς καὶ τὰ προλεγομένα καὶ τὰς σημειώσεις αὐτοῦ, αὐτὴν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ἀποδίδουσαν ἀκριβῶς τὰ νοήματα τοῦ ἱεροῦ Πατρὸς, τὴν δὲ γλῶσσάν σου διαφθεράσιν καὶ ἀνάλογον τοῦ ὕψους τοῦ πρωτοτύπου καί μόνου. Τὸ ἐπ' ἐμοὶ φρονῶ, δι. οἱ κ. κ. Καθηγηταὶ δὲ προσέφερον ὑπηρεσίαν καὶ εἰς τὸν κ. Καπλανίδη, καὶ εἰς τὸ ἔργον σου, ὁ. μετ' ἐπιστομίας πρῶτα διεξήρχοντο αὐτὸ καὶ ὑπεδείκνυντο τὰ ἐν αὐτῷ ἡμικημέρια, συνιστῶντες τὴν διόρθωσίν των, ἐνῶ, γνωμοδοτήσαντες μὲ τὴν προκατάληψιν, δι. τὰ πάντα καλῶς εἶχον καὶ πιστῶς καὶ ἀκριβῶς, ἐγένετο ἔργον ἀκριβέστατον καὶ πιστῶς, τὰ ὅποια ἀποσυνεῶν νὰ κατονομάσω, φειδόμενος τοῦ ἀξιωματικῶς των καὶ τῆς ἄλλης τῶν ἀνδρῶν ἡλίας.

Φρονῶ, κ. Συντάκτα, δι. ἡ ἀνὰ τὸ Γένος ἡμῶν διάδοσις τῶν ἔργων τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας δύναται νὰ γένην πρόξενος πλείστην καὶ μεγίστην ὠφελιμότητα, ὡς καὶ δὲ ἐξ ἄλλης ψυχῆς καὶ καρδίας ὅπως ἡμέραν τινὰ ἡ νεωτέρα ἡμῶν ἐκκλησιαστικὴ φιλολογία πλουτισθῇ οἷα τοιούτων ἐκδόσεων. ἄλλὰ καὶ δι' αὐτὸ τοιοῦτο ὅπως μέγα σφάλμα τὸ νὰ γένην ἡ ἀπαρχὴ ἐν βίᾳ καὶ πνεύματι οἷα παρερμηνεῖν, ὡς καὶ ἀσυνγνώστων διότι οὕτως ὡς ἔχρησται ἡ προκατάληψιν δι. παρ' ἡμῶν καὶ τὰ ἔργα ταῦτα περιεργάζονται μετὰ ἐπιπολαιότητος καὶ ἀμελείας περισσῆς, καὶ τὸ καὶ ἐν τῇ διακρίσει οὕτως, πρὸς αὐτὰ, ἐκτὸς δὲ τούτου δὲ δώσωμεν μίαν ἐπὶ πλείονος ἀφορμὴν εἰς τοὺς ἐτεροδόξους τοὺς παρακλινόμενους τὰ καθ' ἡμῶν, διὰ νὰ εἴπωσιν δι. εἰ μὲν ἀνέκδοτοι πρὸς πᾶσαν σοφίαν ἔργα, καὶ δι. δὲν ἔχομεν τὴν ἀπαιτούμενην εὐλάβειαν καὶ φειδῶ οὐδὲ πρὸς αὐτὰ τὰ καλλίστα ἔργα τῶν Θεοφάνων ἡμῶν Πατέρων, οἵτινες ἀποτελοῦσι τὸ σέμνωμα καὶ τὸ ἐγκύριον τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας.

Διατελῶ μετὰ πολλῆς ὑπολήψεως

Ἐν Κωνσταντινουπόλει 12 Ὀκτωβρίου 1900.

Εἰς Ἀρχιεπισκοπὴν.

ΒΙΒΛΙΟΝ

Τὸ ὑπὸ τοῦ κ. Νικολάου Ι. Γαλιανοῦ ἀναγγελλὸν μηνιαῖον περιοδικὸν ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ἐκδοθήσεται περὶ τὰ μέσα τοῦ ὁριζομένου μηνός. Ἐν τῷ περιοδικῷ τούτῳ θὰ συνεχισθῇ καὶ ἡ μετὰ φρασίς τῶν τελετικῶν αἰτησῶν τοῦ Παύλου Ζανέ μετὰ τῶν ἀναγκαίων σημειώσεων ὅπου χρειάζεται διασφραγίσ τις διὰ τοὺς πολλούς.

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ

64—Ὁδὸς Ἀδριανοῦ—64

Εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον τοῦτο ἐκτὸς τοῦ κατὰ Μιτθαιὸν Βύχγγελου, τιμωμένου διὰ τὰς ἐπαρχίας ἑρ. 1.20, ἐπὶ ἐκλεπτῶς δὲ χάρτου καὶ χρυσόδετον ἑρ. 3, τοῦ καταλληλοτέρου διὰ δῶρα, εὐρίσκονται καὶ πλείστα ἄλλα θρησκευτικὰ, διδασκτικὰ καὶ ἐπιστημονικὰ βιβλία, χρήσιμα εἰς πάντα φιλαναγνώστην.

Ἐν αὐτῷ εὐρίσκει τις τὴν «Θρησκείαν καὶ Ὁπιστήμη» τοῦ κ. Σκαλετσούνη χρυσόδετον ἀντὶ ἑρ. 4. — Τὸ «Περὶ Γενέσεως» τοῦ Ἰβίου ἀντὶ ἑρ. 5. — Τὰ «Ψυχολογικὰς Μελέτας» αὐτοῦ ἑρ. 5. — Τὴν διόμην «Ἐρμηνείαν τῶν Βύχγγελων» ὑπὸ Μ. Γαλιανοῦ χρυσόδετον ἑρ. 8. — Τὸν «Βυβλικὸν Νόμον» τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ κ. Τιμαθίου Ἀναστασίου ἀντὶ ἑρ. 2.50. — Τὸν «Ἐλεγχον Ὑποκαταστάσεων» τοῦ κ. Παναγιώτου Δουλιγέρη ἀντὶ ἑρ. 8.50. — Τὴν «Ἀληθῆ Θρησκείαν» τοῦ Πλετῶν κ. Ἱεροθέου χρυσόδετον ἀντὶ 4 ἑρ. καὶ πλείστα ἄλλα χρυσόδετα, ἅπαντα εἰς τιμὰς λίαν συγκαταβατικάς. Δι' τιμὰς αὐτὰς θεωροῦνται διὰ τὸ ἐξωτερικὸν εἰς φράγμα χρ.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΣ ΤΗΣ «ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Εὐχαριστοῦντες θερμῶτα ἐκείνους ἐκ τῶν ἀνταποκριτῶν τῆς «Ἀναπλάσεως», οἵτινες κατὰ τὴν ἰδίαν ἐτος ἀπέστειλαν ἡμῖν ὅλας τὰς εἰς τὴν ἐπιμέλειαν αὐτῶν ἀνατεθειμένας συνδρομὰς ἢ τὸ πλεῖστον ἐξ αὐτῶν, θερμῶς παρακαλοῦμεν τοὺς μὴ ἀποστείλαντας τίποτε ἢ τοὺς ἔχοντας ἀκόμην νὰ ἀποστείλῃσι μέρος τι, νὰ ἐπισπεύσωσι τὴν εἰσπραξίν των ὀφειλομένων συνδρομῶν καὶ νὰ μᾶς ἐμβάσωσιν αὐτάς. Διότι καὶ ἡ βελτίωσις τοῦ χάρτου τῆς «Ἀναπλάσεως» καὶ αἱ σκοπούμεναι ἡμῶν περιοδεῖαι δὲν εἶνε βεβαίως εὐκόλυνται γίνονται, ὅταν μᾶς καθυστερῶνται ἐξ ὀφειλομένων συνδρομῶν περὶ τὰς δεκαπέντε χιλιάδας δραχμῶν.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΣ

ΤΗΣ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ

ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΩΝ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Εὐχαριστοῦντες καὶ ἐξ αὐτῶν ἐγκαρδίως ἐκείνους, οἵτινες τακτικὰ εὐπρεστέθησαν νὰ στέλλωσιν τὸ ἀντίτιμον των κατὰ μῆνα πεμπομένων αὐτοῖς τευχῶν παρακαλοῦμεν τοὺς καθυστέρουντας νὰ εὐαρεστηθῶσι νὰ μᾶς ἐμβάσωσι τὸ ταχύτερον τὰ ὑπ' αὐτῶν ὀφειλόμενα. Διότι εἰς τὴν ἐκδοσίν των Χρυσοστομικῶν προέβημεν μὲ τὴν ἰδέαν δι. ὅπως ὁρίσθησαν τὰ τῆς πληρωμῆς των τευχῶν, καθυστερήσεις δὲν θὰ ὑπάρχον, δυστυχῶς ὅμως οἱ τεθέντες ὅροι παρεβιάσθησαν ἀπὸ μερικοὺς ἀνταποκριτάς, καὶ μᾶς ὀφείλονται περὶ τὰς τέσσαρας χιλιάδας δραχμῶν. Πόσον τοῦτο δυσκολεῖται τὴν ἐργασίαν μας ἑκαστος εὐκολώτατα ἐννοεῖ, περὶ τὸν δὲ νὰ προσθέσωμεν δι. ἡ καθυστέρησις αὕτη, ἂν παραταθῇ, θὰ καταστῇ ἐγκληματικὴ, διότι θὰ ἐπιφέρῃ κλονισμόν εἰς ἔργον, τὸ ὅποσον ἐξίζει καλντέραν τύχην.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ 14 Ἰανουαρίου

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΜΑΤΘ. Δ. 12—17.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ἐφεσ. Δ. 1—14.

Κυριακὴ 21 Ἰανουαρίου

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΛΟΥΚ. ΙΗ'. 10—14.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ 2 Τιμ. Ι'. 10—16.

ΘΕΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

Εἰς τὰς λαϊκὰς σχολὰς τῆς «ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἐν τῇ ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν Ἱ. Σύνοδον

Σαββάτω 13 Ἰανουαρίου, ἑρ. 6.12—7.12 μ.μ., Μιχ. Ι. Γαλιανός.

Κυριακῇ 14 Ἰανουαρίου, ἑρ. 6.12—7.12 μ.μ., Μιχ. Ι. Γαλιανός.

Ἐν Πειραιεὶ

Πέμπτῃ 14 Ἰανουαρίου, ἑρ. 7—8 μ.μ., Παν. Χ. Δουλιγέρης.

Κυριακῇ 14 Ἰανουαρίου, ἑρ. 9—10 μ.μ., Γεώργ. Μακρής.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΡΙΣΤ. Ζ. ΔΙΑΛΛΗΣΜΑ

66—Ὁδὸς Ἀδριανοῦ—66